

Indenrigsminister nu endelig ere komne saa vidt, at de have plejet Samraad om en forbedret Fartplan mellem København og Aarhus. Det er jo, som den ærede sidste Taler bemærkede, ingen ny Tante, der her er kommen frem, den er gammel. Men medens Lovgivningsmagten paa alle andre Omraader har søgt at gøre det saa godt som muligt, har denne gamle Overfart mellem Sjælland og Jylland, mellem Kallundborg og Aarhus hidtil været Stedbarn. Jeg vilde have ønsket, at Finansudvalget og den højtærede Indenrigsminister vare fremkomne med Forslag om at saa denne Rute oparbejdet, men alene det, at der er plejet Samraad, og dette, at der fra den ærede Ordfører og fra et andet æret Medlem af Finansudvalget er fremkommet saa imødekommende Udtalelser om denne Sag — og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsministers Udtalelser ikke blive mindre venlige — alene dette er et stort Fremskridt og maa absolut afføde et godt Resultat. Jeg talte i Fjor eller i Forfjor her i Salen om denne Rute og udtalte da, at den Maade, hvorpaa det forenede Dampskibsselskab vøgtede Farten mellem Kallundborg og Aarhus, var en fuldstændig Vanrøgt. Den højtærede Indenrigsminister fandt, at en saadan Udtalelse var altfor stærk, at den ikke kunde forsvares. For saa vidt jeg turde ulejlige det høje Ting med en hel Del Eksempler, skulde det være mig en Fornøjelse at gøre det. Jeg tør imidlertid ikke komme ind derpaa. Jeg skal kun tage et Par ganske simple Eksempler for at vise, paa hvad Maade denne Rute vøgtes. For nogle saa Nar siden læste man i „Berlingske Tidende“ to Avertissementer, der stod umiddelbart oven over hinanden. I det ene Avertisement stod der, at Farten mellem København og Aarhus udførtes som sædvanligt, at der ikke var noget i Vejen med Ijen noget Steds, denne Fart var der intet i Vejen med, de Skibe gik som sædvanligt. Men umiddelbart neden under stod der et andet Avertisement, der gik ud paa, at paa Grund af Is i Aarhus Havn kunde Dampskibet fra Aarhus til Kallundborg ikke afgaa. Det var det ene Eksempel. Jeg kan nævne et andet fra i Fjor. Kaptajnen erklærede det vanskeligt at sejle fra Kallundborg til Aarhus; Ijen var ham alt for svær, han vilde ikke kunne komme igennem, men han vilde dog gøre et Forsøg paa det, og saa gjorde han Forsøget. Han sejlede fra Kallundborg ud paa Sjorden og sejlede ind igen og lagde sig ved Bolværket og sagde: Nu er den Fart forbi, indtil vi saa Løvejr igen. Saa frøs det ret godt den Nat, men næste Morgen sejlede

Kaptajnen med sit Skib her til København. Det er jo ikke behageligt for en Kaptajn at ligge indefrosen ude ved Kallundborg. Jeg kunde fremføre en Masse lignende Eksempler, men jeg antager, at disse to kunne være nok for at vise, at det Udtryk virkelig var berettiget, naar jeg sagde, at den Maade, hvorpaa Dampskibsruten bliver vøgtet, i Virkeligheden er Vanrøgt. Og der er noget naturligt i det, der er noget dert, som jeg, hvis jeg var Aktionær i det forenede Dampskibsselskab, vilde billige, fordi det er i det forenede Dampskibsselskabs økonomiske Interesse, at disse Skibe gaa saa lidt som muligt. Det gælder for det Selskab om at have Forbindelsen København—Aarhus saa god som muligt, trække hele Trafikken den Vej, og naar der holdes Skibe gaende den anden Vej, er det alene, fordi der ellers vilde komme andre Skibe, thi dersom det forenede Dampskibsselskab nedlagde Ruten, var Staten nødt til at tage den op. Jeg sagde før, at det var ingen ny Tante. Jeg skal ogsaa omtale det med et Par Ord. Det er vist 20 Nar eller i hvert Fald omtrent 20 Nar siden, at den daværende Indenrigsminister — jeg tror for øvrigt, Konsejlspræsident ogsaa — henvendte sig til Kallundborg Byraad for at saa Havnen anlagt paa en vis Maade, med en vis Dybde, da det var Meningen straks at saa i Gang en Statsdampskibsforbindelse mellem Kallundborg og Aarhus. Selvfølgelig imødekomm Kallundborg By Regeringen, men da Regeringen var naaet saa vidt, tænkte den ikke mere paa den Sag. Der er gaaet 20 Nar siden; nu begynder man at tænke paa den, og jeg haaber, at den nuværende Indenrigsminister vil kunne sætte Planen igennem. Det forekommer mig nemlig at være indlysende, at der bør være en hurtig Forbindelse mellem København og Aarhus. Jeg tror, der er noget — for at bruge et berettiget, stont stærkt Udtryk — meningsløst i, at man, naar man vil rejse mellem det nordlige Jylland og København, skal tage over Fredericia og Jyn, en Vej, der er omtrent dobbelt saa lang som den anden, og som der ikke er Spor af Nødvendighed for at rejse, for saa vidt som Lovgivningsmagten gør, hvad den efter min Mening bør gøre i saa Tilfælde, nemlig faar denne Rute bragt i en saadan Stand, at man kan være den bekendt. Og saa er der et til, som gør det efter min Mening endnu mere paatrængende at tage fat paa den Sag, og det er den ubehagelige Istransport, som vi hver Vinter, naar der er en lille Smule Frost, have over Storebælt. Jeg tror nok, at fra den Dag, vi saa Statsdampskibe i